

מחרהרמלחמה שלאם
היתכן נאצי יהודי?

בסנטור ג'ו מקקארתי. אחרי שמקקארתי מת (לדברי שלאם „גנרף עד מות עלידי הקומוניסטים וסוכניהם“), ניסה לארגן מיבצע לבחירת אשתו של מקקארתי לסינאט החתני. כשנכשל ניסיון זה, חזר לאירופה. **נענועים עמוקים**. איך יכול איש כזה לעשות נפשית? טען שלאם עצמו: יש בנוצר הגרמני „גענועים עמוקים לתביעה מוסרית חדשה!“ הריקנות החומרנית של דור האספרסו הגרמני מולידה תשוקה למהו שאפשר להתלהב למענו. ומאוניו של שלאם אמנם מתלהבים: לא פעם כמעט נערך משפט לנין לאנשים שקראו קריאות בנייים לדמוגו היהודי.

הנוצר הגרמני חייב להתעורר מתרדמתו, לשום קץ לאדישות ולהציל את המערב. כיצד? פשוט מאד. המערב, בהנהגת גרמניה וארצות-הברית, יתחיל בהודינות קדחתנית. המערב יפתח את כל כלי הנשק, יקים צבאות אדירים, יארגן את מדינותיו לקראת המלחמה. ואז, כאשר הכל יהיה מוכן, יגיש אולטימטום לברית-המועצות: לחזור מיד לגבולות 1939, לפרק את כל המשטרים הקומוניסטיים במזרח אירופה. מה יהיה אם מוסקבה תסכים? המערב יתחייב שלא לעבור את גבולות ברית-המועצות עצמה. אולם, הוסיף הנואם בקריאת ציפון ערמומית, או לבטח יקמו עמי ברית-המועצות עצמם נגד מדכאיהם. מה יקרה אם ברית-המועצות לא תסכים? או, קרא הנואם, תהיה מלחמה. 700 מיליון המיליון יפלו. אבל המערב ינצח. המאוינים, רובם סטודנטים, הרועו בהתלהבות.

ונוסואלה טעט ומאוחר מדי

נשיא ונוסואלה, רומולו בנטאקורט, עבר במכוניתו ברחובות באראקאס, בירת המדינה. לפתע התפוצצה ברעש גדול מכונית אחת, שחנתה במקום. הנשיא נפצע, קשה המולה. העקבות הכוללו לסוכני רפאל לא נידאס טרוחיליו, רודן הרפובליקה הדימוקרטית הסמוכה. היה זה בחודש יוני. השבוע, בעת כינוס ארגון המדינות האמריקאיות (א.א.א.ס.), היו כיוון המדינות הפרו-מערביות הממכרות בברית קוסטה ריקה שפתחו לפני התערבות בענייניהן גדול מכעסן על הרוחות. שר החוץ קיבלו החלטה המגנה את משטרו של טרוחיליו כאחראי, בחלקו, לניסיון-ההתנקש שות. אולם הם דחו את דרישתו של שר החוץ, גינו את משטרו של טרוחיליו — אך כשניסו הצפון-אמריקאים להעביר החלטה הקוראת לעריכת בחירות בארצו של טרוחיליו חילו תחת פיקוח האירגון, נדחתה ההצעה. הסיבה: הכל היו משוכנעים כי האשיגנטון מבקשת ליצור תקדים שיופעל נגד קובה. **עניין של כבוד**. פהון היה ברור. המדינות הלא-מדיניות, הנתונות לחץ חיצוני ולהפיכות פנימיות, אינן יכולות להרשות לעצמן לה דות בפני אורחיהן כי גורם זה רשאי להתערב בענייניהן הפנימיים. דבר זה היה פוגע בכבודן העצמי — ועד כמה כבוד עצמי הינו שיקול מדיני באמריקה הלא-מדינית וכוח העולם לדעת לא מכבר, שעה שארגנטינה הייתה מוכנה לסכן את הסחר המשתלם שלה עם ישראל, ואת יחסיה עם הקהילה היהודית העשירה, כדי לא לזות פתחון-פה לאופוזיציה הימנית. לעומת זאת, הצליחה ארצות-הברית לגייס את מרבית חברות האירגון האזורי לחזית ברורה, הערוכה נגד משטרו המהפכני של פידל קאסטרו בקובה. חזית זו נתמכת על ידי כל אותן המדינות, מגואטמלה ועד פאראגווי ומארגנטינה ועד לקוסטה-ריקה, החיות וקיצבות של האיגוס, ומשקיות לארצות-הברית את מירב אוצרותיהן הסביעיים במחירים נמוכים למדי, יחסית.

בעולם ארצות-הברית הכרעה על-ידי הימועות

בדו"ח האחרון שלו קבע נאלום כי 50% מן הבוחרים האמריקאיים תומכים בריצ'ארד ניקסון, 44% בג'אק קנדי. השאר טרם החליטו. לפי דו"ח זה, אפשר להניח כי ניקסון ייבחר לבטח בעוד חודשיים. אולם שאלה אחת משבשת חשבון זה. כמה מן הבוחרים ילכו לקלפיות ויבחרו? **כל שני נמנע**. בבחירות לכנסת הרביעית עית בחרו בישראל למעלה מ-80% מבעלי זכות הבחירה. באמריקה, מספר זה הוא בגדר חלום. ואילו סיכויי של ניקסון תלויים כולם בגורם יסודי זה. ככל שיגדל מספר הבוחרים, כן יגדלו סיכויי להיבחר. הסיבה לכך נעוצה באופיו המיוחד של המשטר האמריקאי. בדרג הכל-ארצי, יש שלושה סוגי בחירות: הבחירות לנשיאות (אחת לארבע שנים), הבחירות לבית-הנבחרים (אחת לשנתיים), הבחירות לסינאט (בהן נבחר כל שנתיים שלוש מחברי הבית). אך בעוד שבבחירות לקונגרס (מושג הכולל את בית-הנבחרים והסינאט ביחד) מצביעים כמעט כל הבוחרים על-פי נאמונות המפלגות, הרי בבחירות לנשיא קובעת לרוב אישיות המועמדים יותר מהשתייכותם המפלגתית. בכל הבחירות האחרונות לבית-הנבחרים זכו הדמוקרטים לרוב ניכר, רוב שגדל מדי פעם בפעם — למרות שבאותן השנים עצמן זכה נשיא רפובליקאי לרוב גדול. ב-1950 זכו הדמוקרטים ב-49% מן הקולות. ב-1954 כבר זכו ל-52%, וב-1958 ל-56%. בכל שלוש הפעמים האלה, לא הצביעו אלא 44% מביין כל בעלי זכות הבחירה.

במלים אחרות: הצביעו רק אנשי-מפלגה מושבעים. בקרב ציבור זה יש לדמוקרטים רוב. אם יצביעו בבחירות לנשיאות רק איתם האמריקאים הרוחשים אהדה ברורה לאחת משתי המפלגות, בטוחה לחלוטין בחירתו של ג'אק קנדי.

אכא טוב. איך בכל זאת נבחר בפעם מיים האחרונות נשיא הרפובליקאי? הן תשובה: גם ב-1952 וגם ב-1956 הצביעו מיליונים שאינם אודהים שום מפלגה, אך שנתנו את קולם לדויט איינוהאר פפני שראו בו דמות כלאמריקאית. הם רצו בנאם טוב ובאחתי-מפלגתי.

הסטטיסטיקה מבטיחה את הדבר. ב-1948, השנה בה נבחר הנשיא טרומן, השתתפו בבחירות לנשיאות 52% מבעלי זכות הבחירה. ב-1952 הצביעו 63%, ב-1956 הצביעו 61%. מסתבר איפוא, כי איינוהאר לא לקח קולות מן הדמוקרטים, אלא גייס בוחרים חדשים, שהעניקו לו את הנוצחון. ב-1956 קיבל עדלי סטיבנסון כמעט שני מיליון קולות יותר מאשר הארי טרומן ב-1948. בכל זאת נחל תבוסה ניצחת, מכיוון שאינוהאר קיבל 13 מיליון קולות יותר מאשר מועמד הרפובליקה ב-1948, תר מאס דיואי.

איך מייצרים מנהיג? מספרים אלה אינם מבושרים טובות לניכסון. כי בבחירות של 1960 אין מופיעים אישים בעלי אישיות כלאמריקאית מלהיבה, המסוגלים להביא מיליוני אורחים אישיים לקלפי. גם ניקסון יגם קנדי הם עסקי-מפלגה טיפ-סיים, מוכי שרים וצעירים, המסוגלים רק להלהיב אותה די-מפלגתי מושבעים.

אם לא ישתנה מצב זה בחודשיים הקרובים, יתכן מאד כי אחוז המשתתפים בבחירות ירד שוב עד קרוב ל-50%. במקרה זה יהיה יתרון גדול למועמד המפלגה הגדולה יותר. מכיון שאין כל ספק כי המפלגה הדימוקרטית היא מפלגת הרוב, מובטח אז הניצחון למועמד שלה.

דבר זה ברור גם לניכסון. בימים האחרונים עשה מאמץ רב להגיע אל הבוחרים הבלתי-איינוהאריים. הוא משתדל לגייס לעזרתו את איינוהאר, שיש לו שם טוב בחוגים אלה. אך קשה ליצור מנהיג לאומי באופן מלאכותי. ברגע זה, לקנדי סיכויים טובים יותר.

גרמניה הפירר הגאליציא

„אם היה זה מוצדק מבחינה מוסרית להיחלם בהיטלר ולנוצחו במחיר 100 מיליון חצי אדם, הרי זה מוצדק גם למנוע את השלטת הקומוניזם בעולם במחיר 700 מיליון חצי אדם!“ הכריז הנואם. מאות המאזינים הצעירים פרצו במחאות-כפיים סוערות. לא היתה זאת פליטת-פה של גורם משוללה. בהרצאתו פיתח האיש קרימחשבה עקבי. עיקרו: גרמניה צריכה להנהיג את פסע-הצלב של המערב נגד ברית-המועצות.

אני ואת
קונות
אנגל
של נביסה מפלסטיק
קל במשקל. פשוט לנקי

חליפות הריון
קצרה מיוחדת
תא שדו מסדיק 19
62 19 13 12

פקידים!
תלמידים!
מפודנטיים!
הרשמו עוד היום לקורס החדש-ל-
קצרנות
עברית ואנגלית
(שני תודשים, פעמים בשבוע)
ב.אולפן גרג' (GREGG).
המנהל: ח. ברקמא (קמפינסקי)
תל-אביב: רחוב גורדון 5.
חיפה: בבית-הספר „במעלה“.
רחוב שמריהו לוי 30.
הצלחה מובטחת!

אויבי הנוער
מחלות המין
מאת ד"ר מרדכי זידמן

רצונך ללמוד
את מקצוע המסגר?
השתתף במבצע
הסטיפנדיות של
היסט
אורזית